

a Mi lapunk

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Nyugdíjasai Országos Szövetségének kiadványa

Korszakzárás

Minden változás egyfajta búcsú az addig lévőtől, s egyben valami újnak a kezdete. Mint ismeretes, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Nyugdíjasainak Országos Szövetsége elnökségét ez évben nagy jelentőségű változások érték. A személyi változásokat májusi számunkban részleteztük: lemondott az újrajelölésről Czikora András elnök, Varga Sándor adóügyi elnökhelyettes, Tánccs Imre titkár és Borsi Béla régiófelelős.

Különös, hogy éppen szervezetünk huszonöt éves, vagyis negyedszázados fennállásának évében következett be ez a váltás. Vagy mégsem annyira meglepő...? Hiszen nyolcvanadik évét több éve átlépte már Borsi Béla és Tánccs Imre, az elnökség szeniorjai, akik évtizedeket adtak nyugdíjas pénzügyőr társaiknak a saját életükből. S a kezdetekkor még „ifjanc” hatvanasok voltak! Távozásukkal mintegy lezártak egy

korszakot a szövetség történetében. Bár az elnökségi munkát nem folytatják tovább, kicsit kevesebb energiával talán, de még mindig a közösségért tevékenykedve, klubvezetőkként változatlanul tovább végzik önkéntes munkájukat, amely meggyőződésem szerint szellemileg, lelkiileg frissítő hatású.

Kedves Béla és Imre! Köszönjük áldozatos munkátokat, az elnökségben való fontos részvételeket, bölcs tanácsaitokat, türelmes, elnéző mosolyokat a hibák láttán. Sokat tanultunk tőletek emberség, szolidaritás, figyelmesség terén, pedig mi sem vagyunk éppen kezdők az élet iskolájában. Kívánjuk, hogy egészségben, szeretetben éljétek további éveiteket, s klubvezetőként még nagyon sokáig találjatok ki programokat a ti gondoskodásotokra számító társaitoknak!

B. Gados Júlia

Számvetés

Megkísérlem összefoglalni mindazt, amit a Nemzeti Adó- és Vámhivatallal, illetve jogelődjeivel (a vámórséggel, a vám- és pénzügyőrséggel) kapcsolatban érzek. Közben természetesen magánéletemet is érintenem kell, mert szorosan összefüggnek. Minden szempontból szerencsésnek tartom magamat, olyan hivatást választottam, amely több mint harminc évig naponta új feladatokat és sikert adott, segítő, támogató család alakulhatott ki körülöttem (talán nekem is részem volt ebben).

Lassan hatvan éve, hogy esküt tettem, és megkezdtem szolgálatomat az akkori Rosenberg házaspár (ma Hold) utca 21.-ben. Mindössze négy szolgálati helyem volt – a gazdasági-társadalmi változások mindet elsöpörték. Sima váll-lapos vámőr voltam, amikor egykori iskolatársnőmmel házasságot kötötünk. Két lányunk született, egyikőjük, a fiatalabb, már nagymama. Kilenc unokám van, többnyire rendezett, bejelentett munkájuk van, négyen azonban külföldön élnek, és az ottani állampolgárság felvételét latolgatják. Szomorú, mert „itt élned, halnod kell...” (kellene). Parancsnokaim kulturált, józan gondolkodású emberek voltak. (Hallottam durva, iszákos parancsnokokról is.) Elgondolkozom azon is, hogy kiktől tanultam a szakmai gondolkodást. Elsősorban a szaktanfolyamokra gondolok. Az újonc és az alapfokú szaktanfolyamokon a már említett Rosenberg házaspár utca 21. szám ötödik emeletén működtetett iskolában húsz fő körüli létszámmal tanultunk. A szünetekben sok gyakorlati megoldásról vitatkoztunk, így az oktatók mellett egymást is oktattunk. Most, amikor nevekre kellene térnem, látom, hogy nagyon keveseknek jelent szívdobogató élményt, ha Cserhalmi, Szabó Dénes, dr. Újvári,

Homola nevét olvashatja, vagy a szemináriumvezetőket, Takács Károly, Vajda László, Kerkei Imre. De sokat tanultam későbbi parancsnokaimtól, beosztott társaimtól: Kálmán János, Lestyán Tibor, Horváth István, Balogh (most már dr. Balogh) György, Farkas Sándor, Sárosi Gyula, Karácsonyi György és folytathatnám napestig.

Az utolsó, mintegy tíz évemet a VPOP Személyzeti és Oktatási Osztályán töltöttem, főleg oktatási területtel foglalkoztam, szerepem volt az 1977–79., valamint az 1986. évi felsőfokú tanfolyam megszervezésében. Ezek mellett politikai gazdaságtant oktattam (óraadóként) néhány alapfokú szaktanfolyamon.

1989. január elsejétől vagyok nyugállományú pénzügyőr. Később, Arnold Mihály (akkor főhadnagy) rábeszélésére oktatót vállaltam a KOTK vámkezelői tanfolyamán. Itt és más oktatási intézménynél 2005-ig több tanfolyamon oktattam kereskedelmi vámtarifát, többnyire azt hasznosítottam, amit valamikor Szabó Dénestől, később Klencsár Zolittól szedtem magamra. Ez a feladat tette elviselhetővé, hogy néhány nap híján 45 évi házasság után, súlyos beteg feleségem otthoni ápolását, majd halálát átvészelhettem.

Szente Gyula országos parancsnokhelyettes nyugalomba vonulása után engem is bevont abba a kis csoportba, amelyik a nyugdíjas egyesület létrehozását készítette elő. 1992. február 25-én 134 taggal megalakult az egyesület, Szente Gyula elnök mellett alelnökké választottak. Néhány évvel később dr. Bernáth István után a Budapesti Klub vezetője, később a szövetség titkára is lettem. A vezetőség tagjainak segítségével sok érdekes programot szerveztünk. Természetesen ért kudarcs is, emlékszem múzeumlátogatásra, ahol összesen ketten voltunk.

A titkári tevékenység sok lehetőséget adott. Szerintem nem volt akkora visszhangja, mint szerettem volna, a már két alkalommal megrendezett „Élethosszig alkotva” kiállításnak. Vannak még terveim, remélem, ezekhez találok támogatókat, és sikerül megvalósítani legalább egyiket-másikat...

Hatvanéves testületi tagságom legaktívabb időszaka, amit titkárként tölthettem. Tudom, a kötelező titkári feladatok egy részét elhanyagoltam, de (úgy gondolom) másban többet adtam a szövetségnek. Baráti hangot, mindenki iránt megbecsülést, tiszteletet, talán szeretetet.

Sokat gondolkoztam, hogy vállaljak-e még egy ciklust. Aztán így döntöttem. Nem érzem magamat sem nagyon öregnek, sem betegnek, de az új szellem, az új szelek már nem az én vitorlámat duzzasztják. A modernségben az SMS-ig jutottam. A számítógép már nem az én világom, ellenfélnek érzem, és szívdobogva várom, hogy ő győz-e, vagy sikerül két vállra fektetnem. Néha sikerül. Lehet, hogy megbirkóznék vele, de kialudt az akarat tüze. (Lehet, hogy mégis megöregedtem...?)

Összefoglalva, elégedett ember vagyok, szép pályát futottam be, amit sok elismerés kísért, magánéletem társammal kiegyensúlyozott, boldog.

Köszönöm Nektek, hogy segítettek, hogy legtöbbször mellettem álltatok. Segítő támogatásokat nélkül nem lehetett volna az elmúlt hatvan év utolsó bő évtizede ilyen sikeres számomra, és őszintén remélem, valamennyit használhattam a szövetségnek, a nyugdíjasok közösségének is.

Tánczos Imre

„Húsz esztendő... az idő hogy lejár”

Ezt a Petőfi Sándor-idézetet választottam írásom címéül, mindjárt kiderül, miért. A Vám- és Pénzügyőrség Nyugdíjasainak Záhonyi Klubja 1997. szeptember 12-én huszonhat fővel alakult meg. Idén szeptember hónapban emlékezünk, szerényen megünnepeljük megalakulásunk 20. évfordulóját.

Húsz esztendő a nyugdíjasok szolgálatában. Nem áll szándékomban, hogy az eltelt időről, feladatairól, a végzett tevékenységről beszámolót írjak. Az elért sikerek és a kevesebb sikerekkel járó feladatok ismertetésére egy A4-es oldal nem lenne elegendő. Az elvégzett feladatok megértéséhez azonban néhány dolog ismertetése mindenképpen szükséges. Az alapító tagok gyűlése a vezetőségről is döntött. Klubvezetőnek személyemet választotta. A megtisztelő tisztséget elvállaltam, és azóta is – a tagság bizalmából – betöltöm. Hogy a választóim bizalmának megfelelek, időt, fáradságot nem ismerve mindent elkövettem a sikeres klubélet megteremtésére. A Nyugdíjas Szervezetek országos vezetésébe is bevá-

lasztottak, melyet szintén elvállaltam, abban az időben gyakran voltak az elnökségi ülések, és azokon részt is vettem.

Az első komolyabb kihívás részemre a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Önkormányzat díszfűtetési pályázati kiírása volt a megyei nyugdíjas-szervezetek (klubok, egyesületek) részére (már akkor száznál is több szervezet működött). Az összpályázati összeg 400 ezer forint volt, amelyet csak tíz pályázó között lehetett felosztani. A pályázatot megnyerte a klub.

A 40 000 Ft értékű facsometét a város utcáinak szepítésére el is ültettük. De juttattam belőle a közúti határátkelőhely parkjaiba is. A 2000 őszén elültetett csemeték mára már szép fákká nőttek. A másik lényeges feladatnak a segítségnyújtást tekintetem, melyből bőven akadt. Ilyen volt az árvízkárosultak megsegítése. A Felső-Tisza vidékén sajnos többször is elhangzott, Petőfi szavait idézve: „Jön az árvíz! Jön az árvíz!” Nem csak jött, pusztított is. Elveszett a szegény ember, a kisember hajléka, minden vagyona vele. Az állam is tette a dolgát, de az emberi összefogás, együttérzés, segíteni akarás szép szándéka felülkerekedik a pusztításon, a bajon. Felhívással fordultam a klub tagságához adományok gyűjtésére. A felhívás megértésre talált a tagságunk körében. Az összegyűjtött összeget a Vöröskereszt és a Megyei és az Országos Szövetség számlájára befizettük. A ruhaneműgyűjteményt az adományozók a Vöröskereszt helyi szervezetében adták át. Klubtagságunk adományokkal fejezte ki együttérzését és segítő szándékát azok iránt, akiket a mi „szőke Tiszánk” nemcsak szeret, hanem időnként veszélyeztet is.

Az elmondottakon kívül nem beszéltem a véradásokról, a súlyos beteg gyermekek gyógyításához szükséges pénzbeli támogatásról, kupakgyűjtésekről stb., stb. Nagyon fontos feladataim közé tartozott mindig a kegyeleti gondoskodás. Nyugdíjasaink elhalálzásakor minden esetben megkérdeztem, miben segíthetek, lehetséges segítségemet mindig felajánlottam. Sok-sok esetben kérték is. A végtisztesség megadásán részt vettem, és erre kértem a klub tagságát is. Minden esetben elvittük a megemlékezés és az együttérzés koszorúit.

A klubtagság egyetértésével minden évben halottak napján, mindenszentek napján az elhunyt végső nyughelyénél gyertyagyújtás és virágok elhelyezésével emlékezünk a tőlünk eltávozottakra. Testületünknel a kegyeleti gondoskodással kapcsolatos megszerzett jogok lassan megszűnni látszanak. Sajnáljuk, ez nagy

Szerkesztői üzenet

Kérem tisztelt tudósítóinkat, hogy a 2017 decemberében megjelenő lapszámunkhoz november 10-ig szíveskedjenek eljuttatni írásaikat és papír- vagy JPEG-formátumú fényképeiket az amilapunk2@gmail.com elektronikus levélcímre vagy a NAV NYOSZ 1096 Budapest, Mátyás u. 16. postacímre. Kérem továbbá, hogy a terjedelem ne haladja meg az egy oldalt (12-es betűméret, másféle sortávolság), és a digitális fotók legalább 1 MB méretűek legyenek. Honlapunk címe: www.navnyugdijasok.hu.

kár! Fájó érzés a vám- és pénzügyőrség azon tagjai körében, akik tisztességesen, becsülettel, a legjobb tudásukkal látták el szolgálati feladataikat, sok esetben egészségük kockáztatásával.

A Vám- és Pénzügyőrség Nyugdíjasainak Országos Szövetsége elnökségében több cikluson át vezgeztem – mint régiofelelős – a rám bízott feladatokat. Kezdeményezője voltam a nyugdíjas-igazolványok (rendes, pártoló és tiszteletbeli), az emléklapok megtervezésének, melyek a nyíregyházi nyomdában készültek el. Sokat fáradoztam a debreceni nyugdíjasklub újjáalakulásáért (évekig szünetelt), és azóta a jól működő klubok sorába került. Összejöveteleiken többször részt vettem.

A legutóbbi vezetőségválasztó közgyűlésre saját elszántamból már nem jelöltem magam. Szerettem volna a közgyűlésen megköszönni mindazoknak a támogatást, akik segítettek a vállalt és kapott feladatok sikeres ellátásában. Kívánok mindenkinek nagyon jó egészséget, családi boldogságot, az új vezetőségnek sikeres munkálkodást! Kövessenek el mindent, hogy az emberek életének utolsó szakasza emberhez méltó körülmények között teljen el.

Én mindig ezt szerettem volna elérni. Nem hagyok mindent abba, még most is néhány társammal szeretnék elérni, hogy az időskorúak életének utolsó szakaszát nagyobb életbiztonságban élhessék meg.

Engedtesen meg nekem, hogy írásomat nagy költőnkől, Arany Jánostól vett idézettel zárjam:

„Az életet, im megjártam;
Nem azt adott, amit vártam:
Néha többet,
Kérve, kelve kevesebbet.”

Tisztelettel

Borsi Béla
volt elnökségi tag

FELHÍVÁS

Az „Élethosszig alkotva 2018” kiállításra

A NAV Nyugdíjasainak Országos Szövetsége Elnöksége a nyugdíjasok szabadidejének hasznos eltöltése és ennek széles körű bemutatása érdekében ismét megrendezi képzőművészeti kiállítását.

Ennek során vár bármilyen eljárással készített: festményeket, grafikákat, metszeteket, famunkákat (intarziát, fafaragást), textilmunkák közül azokat, amelyek méretük és készítményi módjuk szerint „képszerűen” kiállíthatók (gobelin, keretezett hímezések, kivarrott minták stb.).

Az „Élethosszig alkotva 2018” kiállításra a szervezők nem számítanak az előbb meghatározottól eltérő kézimunkákra (mivel nincs lehetőség azok elhelyezésére), fotókra, irodalmi művekre (ezekre külön pályázatot írunk ki).

A kiállítás várható megnyitása: 2018. március.

A pályamunkák beküldési határideje:

2018. február 10.

Az érdeklődők vegyék fel a kapcsolatot Bozányné Nemes Rita asszonnyal (06-1/550-1176) vagy Tánczos Imrével (06-30/327-5630).

Kérem, készüljetekek ismét szebbnél szebb tárgyakkal.

Tánczos Imre
szervező

Kiművelt emberfők

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Nyugdíjasainak Országos Szövetsége kezdeményezésére, a Magyar Királyi Pénzügyőrség megalakításának 150. évfordulója alkalmából, az akkori pénzügyminiszter családjának sírköpolnájánál koszorúzás volt.

A koszorúk elhelyezése előtt dr. Kaizinger Tibor nyugállományú ezredes méltatta gróf Lónyay Menyhért életútját és szerepét a pénzügyőrség megalakításában. Ezt követően öt kisiskolás gyerek, két lány és három fiú a hazaszeretetről mondott verseket.

Tanárukkal beszélgetve megtudtam, hogy Lónyán nincs általános iskola, csak tagiskola, ami azt jelenti, hogy osztatlanul oktatják az alsó négy osztály harminc tanulóját. Két tanító és egy napközis tanító foglalkozik a gyerekekkel. A felső tagozatosok Vásárosnaménybe járnak.

Elképzeltem, milyen esélyegyenlőséggel indulnak ezek az értelmes arcú, csillogó szemű, szereplésükre büszke fiúk és lányok a városi elit iskolában végzett társaikkal mellett. Érzik-e a hátrányukat? És akik tanítják őket? Tudnak-e lelkesedni? Új és új módszerekkel kísérletezni? Van-e olyan fórum, ahol ötleteket, segítséget kaphatnak? Örömmre, megnyugtató választ kaptam néhány kérdésre.

A református templomhoz és a haranglábbhoz sétáltunk éppen, amikor a begördülő sárga Volán-buszról három gyerek, egy nagyobb és két kisebb szállt le. Testvérek lehettek, mert később egy portára mentek be, ahol valószínűleg a nagymamájuk várta őket.

Amíg együtt mentünk, Kaizinger Tibor kifaggatta őket. A nagyobb nyolcadikos. A vásárosnaményi gimnáziumban

akar továbbtanulni, és vízépítő mérnök lesz. Szimpatikus volt a magabiztossága, nem éreztem, hogy olyan hátránnyal került a felső tagozatba annak idején, amit ne tudott volna behozni.

Szeretném hinni, hogy sikerül neki, és sikerül sok beregi társának, mert velük lesz teljes a kiművelt emberfők társadalma.

Tánczos Imre

Kitüntető figyelem

Kellemes családi otthon Martonvásár zöldövezetében, ahol Dobos Károly ny. pénzügyőr alezredes él Évával, kedves feleségével. A gyerekek már felnőttek, élük a saját életüket, viszont gondoskodtak unokákról, akik gyakran felverik a takaros ház és a szépen gondozott kert csendjét. Most egy kisebb társaság gyűlt össze a nappaliban, hogy a hetvenedik születésnap apropóján beszéljünk az ünnepelt házigazda életéről, pályafutásáról. Lapunk állandó rovata, az Életutak egyelőre nem tekintheti őt interjúalannak, mivel ily éppen hetvenes „ifjocokkal” nem foglalkozik. Ahhoz még egy kicsit „érni” kell. (Persze nem szükséges feltétlenül a száz évet elérni ahhoz, hogy Kis István listájára felkerüljön valaki...)

*

A gyermek- és ifjúkor évei nehéz körülmények között teltek, hiszen édesapja egyedül nevelte fel, korán meg kellett ismernie a nélkülözést. Minden bizonnyal ez is szerepet játszott abban, hogy felnöve igyekezett lehetőleg humánus megoldást találni az emberi problémákra. Karcagi születésű, majd rövid budapesti tartózkodás után szüleivel Martonvásárra költözik, ahol az általános iskolát elvégzi. Esztergályos-szakmunkásbizonyítványát már Székesfehérváron szerzi meg, s első munkahelyét a baracsikai BV Intézet szerelóműhelyében kapja. Rádiótávírásként teljesíti katonai szolgálatát Marcaliban.

- Katonaság után, huszonhárom évesen kerültél a vám- és pénzügyőrséghez. Hol kezdted?

- A Székesfehérvári Vám- és Pénzügyőri Szakasza vettek fel 1969-ben, külkereskedelmi forgalomban kezdtem a szolgálatot. Ez volt és maradt a kedvenc munkaterületem. Tíz év után, a megyei átszervezést követően 1979-ben kerültem a Buda Környéki Vámhivatal állományába. Ez egy óriási szerv volt, ahol előadóként kezdtem, majd parancsnokhelyettes lettem, végül megbízták a parancsnoki beosztással. Így telt el újabb tíz év, amikor 1989-ben a VPOP Személyzeti Főosztályára helyeztek. Szerencsére figyelembe vették a kérésemet, hogy nem akarok fegyelmi előadó lenni. Én soha nem adtam fegyelmit senkinek, megtaláltam a módját, hogyan tartsak rendet a munkatársaim, beosztottaim között anélkül is. Mint személyzetis egyébként sok fehérvári fiatal pénzügyőrt patronáltam, többen vezetők lettek közülük.

- Érdekes ez a tízéves ciklikusság a pályád során. Szépen ívelő karriert futottál be a testületnél eltöltött harmincnégy év alatt! Ehhez persze megfelelő iskolázottság is kellett.

- Először is munka mellett leérettségiztem. Majd következtek a szakmai tanfolyamok: 1970-ben alapfokú, 1979-ben középfokú, végül 1984-ben felsőfokú szaktanfolyamot végeztem. Eddig jutottam, engem már nem érintett az új elvárás, hogy az

előmenetelt egyetemi vagy főiskolai diplomához kötik. Utolsó beosztásom kiemelt főreferens, rendfokozatom pedig alezredes, utolsó szolgálati napom 2003. december 30.

Beszélgetésünk itt megszakad rövid időre, mert a dohányos embernek muszáj néha füstöt fújnia. Persze nem a lakásban, szigorúan a teraszon. Közben újabb vendégek érkeznek, Sánta Sanyi feleségével, Katival csatlakozik hozzánk. Ők is a székesfehérvári klub tagjai, noha martonvásáriak, Sanyi a vezetőségben is ott van, sok jó ötlet származik tőle... Rá is térnék a nyugdíjas időszakra, de Karcsi, ismert szerénységével, amit most büszkeség színezt, letesz az asztalra egy gyönyörű kötésű mappát meg egy kis dobozkat. Nyugállományba vonulása alkalmával Magyarország elnöke a Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztjével kitüntette adományozta Dobos Károly pénzügyőr alezredesnek, ami nyilvánvalóan főnökei köszönetét is jelentette a lelkiismeretes munkáért. Utólag is gratulálunk! Természetesen az évtizedek során számos más testületi elismerésben is részesült.

- A kitüntetésekhez más szempontból is közdöd van, ami nem hiszem, hogy széles körben ismert lenne...

- Még a kilencvenes évek elején Arnold Mihály országos parancsnok elrendelte, hogy a kitüntetések meg kell újítani, az egyenruhához hasonlóan régi motívumok alkalmazásával. Elkezdtem kutatni, tervezni, s Miticzky Gábor ötvösművésszel, dr. Soos László Károly országos parancsnokhelyettes felügyelete mellett, megalkottuk az ovális formájú, régi pénzügyőri sávot is feltüntető miniszteri elismeréseket. A Szolgálati Érem sorozata (amely a szolgálati évek után járt) és a Szolgálati Érdemérem (érdemek elismeréséért) létrehozása érdekes és szép feladat volt, ma is büszkeséggel tölt el.

- Rátérve nyugdíjas éveidre, van egy mondás, amely igazán rád illik: nem esett messze az alma a fájától. Miért is nem?

- Édesapám az Országos Nyugdíjas Szövetség alelnökeként végzett társadalmi munkát, és itt, Martonvásáron is maga köré gyűjtötte a nyugdíjasokat. Tisztelete és halála jeléül a városi nyugdíjas-szervezet felvette a nevét. Így aztán viszonylag könnyű dolga volt Horváth Károlynak, amikor visszavonulásakor engem szemelt ki utódjául régiófelelősnek az elnökségben.

- Nem lesz túl udvarias a kérdés, de régóta foglalkoztat. Te (s a többiek), aki egyszemélyben vagy klubvezető és régiófelelős, hogyan tudod egyeztetni a dolgokat? Tudod, minden szentnek... Hozzad például öt klub tartozik.

- Na, ez nálunk nem így megy! A fehérvári pénzügyőrklub mindig az utolsó sorban van, éppen azért, hogy ne érjen az elfoglaltság vádja bennünket. Csak meg kell nézni például a kitüntetési javaslatokat! Vagy az utazásainkat. Az utóbbi időben több klubbal összefogva veszünk részt autóbuszos kirándulásokon. Nem étterembe megyünk, hanem mindig valaki másnál vendégeskedve tartjuk az összejöveteleinket költségkímélés miatt. (Na, meg a nagyon jó, családi hangulatért...) Most készülök a komáromi klub összejövetelére hivatalból. Leghőbb vágyam több fiatal nyugdíjas megnyerése a klub számára, hogy legyen kinek átadni majd a stafétát.

Hát, így van ez egy friss hetvenkedővel, már az utódlás jár a fejében... Míg Éva asszony finom sütiét csipegetem, és csodás, saját készítésű málnaszörpjét kortyolgom, azon töröm a fejemet, hogy mégis, hogy lesz ebből meglepetésinterjú?! Bár Karcsit régóta ismerem és kedvelem, ez a beszélgetés mégsem az én, hanem a Székesfehérvári Pénzügyőr Klub kollektívájának ötlete volt. A hetvenedik születésnapjára ugyanis ezzel az interjúval szeretnék őt meglepni. Remélem, sikerült!

b.g.j.

Lendületben

Májusi tisztújító közgyűlésünkön az addigi vám- és pénzügyőri elnökhelyettest, dr. Kaizinger Tibor ny. pénzügyőr ezredes választották meg a küldöttek a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Nyugdíjasainak Országos Szövetsége elnöki posztjára. Pénzügyőr nyugdíjasaink közül sokan ismerik őt személyesen, de legalábbis nem idegen a neve a körökben. Az adóhivattól érkezett nyugdíjasaink viszont nem sokat tudhatnak róla, ők ezúton kaphatnak képet személyéről.

*

– Elnök úr, az egyik legfontosabb tudnivaló a mindig büszkeséggel emlegetett hegyeshalmi származás.

– Ez így igaz! Nem véletlen, hogy a financiánál éltem le aktív éveimet, hiszen már gyermekkoromtól vasutasok, határőrök, pénzügyőrök között forgolódtam Hegyeshalomban, rokonaim és a szomszédok csak úgy hívtak, „a kis finác”. Bár vegyész akartam lenni, mégis itt kezdtem katonaság után a pénzügyőri szolgálatomat 1972-ben. Egyből bekerültem a húsdarálóba, hiszen az ország legforgalmasabb határátkelőhelyén, amely közúti és vasúti volt, a külkereskedelmi áruforgalom és az utasforgalom egyaránt helytállást követelt. Izsonyú nagy terhelésnek voltunk kitéve, nagyon komoly szellemi és fizikai munkát végeztünk. Minden tisztelem az ott szolgálatot teljesítő kollégáimé, akik közül sajnos sokan idő előtt itthagytak bennünket, ők szó szerint a testület halottainak tekinthetők!

– A hegyeshalmi szakmai tapasztalatok birtokában a továbbiakban Budapesten folytatódott az életpálya alakítása.

– Átkerültem a 15. sz. Vámhivatalhoz, szóval nem szakadtam el teljesen Hegyeshalomtól, hiszen Budapest és a szülővárosom között vámkezeltünk a nemzetközi vonatokon. Több fővárosi vámhivatalban dolgoztam, ezalatt nyomozói feladatokkal is bővültek az ismereteim. Fővárosi parancsnokságom után a VPOP főosztályvezető-helyettesének neveztek ki a Vám-, Adó- és Jövedéki Főosztályon. Ezt követően titkárságvezető lettem, majd következett pályafutásom legszebb tíz éve a Határügyi Főosztály élén. Szakmai életem csúcspontjainak tekintem a maga összetettségével, változatosságával. Az uniós csatlakozásunk előkészítése is ekkor volt folyamatban, új feladatköröket vett át a vám- és pénzügyőrség. Ám a csatlakozás leginkább a mi testületünket érintette, határvámhivatalok sorát kellett felszámolni az átjárható határok miatt. Dinamikusan csökkenteni kellett a létszámot, na, az sem volt éppen fáklyásmenet. Másfél évvel a csatlakozás után, harmincnégy éves szolgálattal a

hátam mögött 2006-ban benyújtottam a nyugdíjazás iránti kérelmemet.

– A következő évben viszont már érkezik az újabb megbíztatás...

– Friss nyugdíjasként hamar ott találtam magam a Vám- és Pénzügyőrség Nyugdíjasainak Országos Szövetsége elnökségében. Fehér Sándor elnökhelyettes ugyanis visszavonulását tervezte, és nem akart utód nélkül leköszönni a posztjáról. Megkeresett, és olyan meggyőzően bizonygatta, hogy „Tibor, itt a helyed!”, míg végül kötélnek álltam, és 2007-ben csatlakoztam a számomra addig ismeretlen nyugdíjas világhoz.

– Tehát éppen tíz évig volt Czíkora András elnök úr helyettese. Most, hogy az elnöki szék birtokosa, jól ismervén a szövetséget, tervez-e változtatást a szervezetben?

– Úgy gondolom, hogy a mai kor lehetőségeit jobban is kihasználhatná a szövetség, ezért nyitottabbá kell válnia. Fel kell venni a kapcsolatot az Idősügyi Tanáccsal, nagyobb hangszínyt kaphatnának például a pályázatok. Hasznosnak tartanám a kölcsönösen jó kapcsolat kialakítását széles körben a helyi nyugdíjasklubokkal. Millió új lehetőség van a még sikeresebb működéshez, mint például a nyugdíjas szervezetek által koordinált nyugdíjasok foglalkoztatása program, csak egy kicsit lendületesebben kellene ezek felé fordulni. De itt, a NAV-on belül is érdemes lenne kiépíteni a kapcsolatot a Pénzügyőr Sportegyesülettel, a szakszervezetekkel. Szóval, hogy a klubok ne csak várják a sült galambot, azaz a pénzbeli központi támogatást, hanem maguk is nézzenek körül, keressék a helyi lehetőségeket. Ebben az elnökségre is sok feladat hárul, hiszen ötletekkel, kapcsolatokkal támpontot akarunk adni a klubjainknak. Fontosnak tartom, hogy a NAV minden szintjén építsük ki és ápoljuk a személyes kapcsolatokat továbbra is, mert segítséget csak úgy várhatunk, ha a vezetők tudnak a nyugdíjasok létezéséről, ha ismerik a szövetséget, s az azt képviselő személyeket. Ebben a munkában még jobban be kell vonni a jó képességű fiatal nyugdíjasokat, sok klubvezető sikerekről számolhat be e téren.

Új elnökkel, új felfogással kezdi el tehát a szövetség a következő huszonöt évét. Abban a szerencsés helyzetben van dr. Kaizinger Tibor elnök úr, hogy a nyugdíjasok világát, egy kézvezet szervezettel vezetését összhangba tudja hozni az aktív nagyapai szereppel együtt járó, négy apró unoka által igényelt figyelemmel, törődéssel. Ami közös: mindkettőt csak szeretettel, érdeklődéssel, áldozathozattal lehet jól művelni.

-bogschütz-

Humormorzsák

A férjet padlásúrolás közben találja otthon a barátja.

– Hát megmondom neked őszintén, hogy nekem ilyesmit eszembe se jutna csinálni – mondja elismerően.

– Nekem sem – válaszolja a férj. – A feleségem találta ki!

Az étteremben a pincér a vendég asztalánál szervírozza a halételt. Egy-két perc után a vendég így szól a pincérhez:

– De uram, ennek a halnak pálinkaszaga van!

– A pincér pár lépést hátrálép, majd megkérdezi:

– Még most is, uram?

Az egész életem eltelt, mire megértettem, hogy nem szükséges mindent megérteni.

Az a szép, fényes nap

Nem arról a napról szeretnék írni, amely Szabó Magda drámaírói munkásságát reprezentálja, hanem arról, amelyiken a Nógrád megyei nyugdíjasklubok tagjai fényes, szikrázó napsütésben ismét Losoncra indultak, hogy megismerkedhessenek a város felújítás és átszervezés utáni szemet, szívet-lelket gyönyörködtető értékeivel.

Losonc történelmi központjában, a város életében jelentős szerepet játszó Kubinyi családról elnevezett, legszebb, leghangulatosabb terén már várt ránk kedvenc idegenvezetőnk, Puntigán József és munkatársa, Olga. Erről a térről indultak hajdan, és indulnak ma is a város fő utcái – Magyarország felé a Vajanszky utca vezet. Idegenvezetőnk a tér közepén álló, gyönyörűen felújított, teljes belső restauráláson átesett katolikus templom bemutatását javasolta elsőként. A tőle megszokott rokonszenves előadásmódban, rendkívüli alaposággal, kronológiai sorrendben ismertette az épület és berendezéseinek történetét.

Programunk a Nógrádi Múzeum és Galéria látogatásával folytatódott, amelynek helyén egy 16. századi polgár ház, a Vajda-ház állhatott. A legenda szerint Bethlen Gábor erdélyi fejedelem itt rejtette el a magyar koronát. Az intézményben megtekintettük a Múltunk kincsei című kiállítást, amely csodálatos ékszerdobozként tárta elénk legszebb, legértékesebb régészeti, történelmi, néprajzi tárgyait, képzőművészeti alkotásait.

Gyönyörű volt az Akvarell Triennálé egyik festménye az emberi szív belsejében ábrázolt aktokkal, vagy az ecset helyett partvisál, drága anyagokkal dolgozó művész képe. A galéria udvarán idegenvezetőnk megmutatta és megismertette velünk a város díszpolgára, Kossuth Lajos emlékére állított szobor történetét. Sajnos mi már csak a súlyosan megrongált maradványait láthatjuk. A galéria épületében egy kedves, picinyke könyvesboltot találtunk, amelyben magyar nyelvű könyveket is felfedeztünk. Egy szólás jutott eszembe, miszerint: a könyvek néma mesterek. Nem beszélnek, mégis tanítanak. Kötött programunk utolsó állomásához érkezve idegenvezetőnk a késői reneszánsz-barokk stílusban épült városháza épületét mutatta be, az alapkövetéltől a jelenlegi felújításig. Megcsodáltuk a bejárat feletti domborművet és a város címerét a pelikánnal. Múltunk szellemi és tárgyi emlékei, a történelem kerekeinek visszaforgatása, a szikrázó, fényes nap igencsak elfárasztotta a nyugdíjasklubok tagjait.

Szerencsére Gréti és Karácsony József mindannyiunk számára biztató helyre kalauzolta a csapatot. Egy gyönyörű épületben lévő házi sörözőben várt ránk a finom ebéd, és mondanom sem kell, a frissen készült, többféle sörfogyasztás

lehetősége, kinek hogy tetszik, melyik ízlik. Az ebédet csendben, gyorsan elfogyasztottuk, és új erőre kapva, a társaság jókedve, humora is „megérkezett”. Vidám nevetés, csevegés, anekdotázás uralta az asztaltársaság hangulatát, az igazán finom, friss sörfogyasztást.

Mit is mondanának erre a humoristák? Ide is jövünk többet! Köszönöm, hogy elolvastátok!

Szilágyi Gáborné
klubtag

Csülökre!

A programot még a télen álmodtuk meg. Milyen isteni lenne egy kis csülköt ropogatni a hegyek között, együtt egy kis borozgatás mellett. Sipos Zoli, a fiatal – aki a laboros kocsi jár – mondta, hogy ő ebben a műfajban specialista, és meg tudja csinálni. Utóbb kiderült a „fiatalról”, hogy közel 30 éves fináncmúltat tud maga mögött, ezért a fiatalka jelszót, tiszteletünk jelétül, leendő fiatal nyuggerre cseréltük.

A környéken hegyet, dombot találni nem nehéz feladat, de olyat, ami a Mátra és a Cserhát keveredésében található, főleg úgy, hogy fatüzelésű kemence tudja biztosítani a hús pirulását, már nem is olyan könnyű. A szervezésben, mint mindig, Tőzsér Tünde serénykedett. Minden a szokásos módon zajlott le. Telefonálgatás a klubtagoknak, lelkesedés, nagyon jó, megyünk, pénz megelőlegezése zsebből, alapanyag megvásárlása, utazás megszervezése, indulás, várakozás. Létszámellenőrzés. Ki hiányzik? Miért nem jön? Csak nem beteg?

Telefonálás. Nagy nehezen jön a válasz, ilyen-olyan okok miatt nem érek rá. Végre indulhatunk, van egy plusz csülkünk, ráadásul a szervezők már ki is fizették. Nem akarom a jó hangulatú programunkat füstössé tenni, de sajnos ilyen és hasonló eset nem először fordult elő. Nemrég történt más program kapcsán, hogy egy másik klubtárs arra való hivatkozással, hogy miért fizessen olyan rendezvényért, amin részt sem vett, távol tartotta magát a kötelezettségétől. (A jelentkezését elfelejtette lemondani.)

A csapat elindult. A tanyára vezető utolsó 4 km-es dimbesdombos út köves, gödrös, amolyan terepraliféle, nem igazán műüti autónak való, szerencsére csak a cél alatt váltott át iszapos latyakos küzdőtérre. A krosszos megérte, mert a fogadtatás, a környezet, a panoráma és a jó csapat mindenért kárpótolta. 20 csülök gurult ki a kemencéből, amely mellé hosszában vágott burgonya, némi mustár és torna dukált. Persze előtte a barackpálinka keltette magát, utána, ja és alatta a jókedv mellé felsorakoztak a pléh sörök, üveges borok is.

Ügyelni kellett, hogy az ivóvízből kevesebb apadjon, mert az műanyag bandaszakában érkezett. Lemértem, a végén még maradt 19 liter. A kórokozó én voltam. Másnap ugyanis „parádés kocsiként” lagziba voltam hivatalos. Az alkalomhoz illően ezért kipuccosoztam az autót, elláttam illatosítóval. A lagzi végül is jól sikerült, nem is akarom untatni vele a nagyérdeműt. Szállítottam is a násznapot rendesen, csak a csomagtartóba felejtettem el kivenni a frissen vásárolt szatyornyí fokhagymámat.

A csülökparti hangulatát Albertus Zsolti anekdotázásai tették vidámmá. Terítéken a vasúti szolgálati hely volt. A napi szolgálatot az átadókönyvbe kellett rögzíteni. A nemes feladatot rábízták a fiatalra, aki érdeklődve kérdezte, hogy mit kell beleírnia. Úgy, ahogy az előzőt – nézd meg! Megnézte, majd

A Bory-várban jártunk

Székesfehérvári látogatás volt az úti célunk júniusban, a nyár közepén. A menetrend szerint közlekedő autóbusszal jutottunk a belvárosba, és azzal is tértünk vissza Győrbe. A NAV NYOSZ Győri Pénzügyőr Klub csoportjának tagjai vettünk részt a csodálatos időben megszervezett kiránduláson. A belvárosban, a Fő utcán sétálva gyönyörködtünk a nevezetességekben, fogyasztottunk némi üdítőt, s meghallgattuk, néztük délben a zenélő torony játékát. Ezt követően a városi busszal érkezünk meg a Bory-várba.

Bory Jenő szobrászművész és építész mérnök alkotása a Bory-vár, amely a város egyik idegenforgalmi nevezetessége. Felesége, Komócsin Ilona élethű portrékat és művészi virágcsendéleteket festett.

Szinte falusias környezetben bukkant fel a vár bejárata. Sétálva szemléltük, s lenyűgözve néztük végig az 500-féle alkotást. Megmásztuk az ikertornyokat a felfelé vezető csigalépcsőkön, a teraszok, az elefántudvar, a százoszlopos udvar, árkádok, várkapolna, műtermek, az egész létesítmény középkori várra emlékeztetett. A betonban rejlő lehetőséget használta ki Bory Jenő, aki a várat 1923-tól haláláig, 1959. december 19-éig építette.

Eltelve a szép, művészi látványtól, a belváros felé vettük az irányt, majd az Isztambul étteremben elfogyasztott ebédet

követően az autóbussz-pályaudvar irányában kézműves fagyaltot nyalogatva konstatáltuk a nap sikerét. Sajnálattal állapítottuk meg, hogy nem tudják elképzelni, mit hagytak ki a pénzügyőr klub tagjai. Az interneten közzétett képekkel némi élményt nyújtottam, de a látványt csak a helyszínen lehet igazából átérezni.

Márványszilánk, a szobrász vésője alól került ki: „Két szív lángja összelobban, két szív hangja összedobban.”

Jáni Lajos

Győri Pénzügyőr Klub

szó szerint átmásolta a múlt éjszakait. Volt olyan eset, hogy tűz ütött ki az irodában, kigyulladt a szemetes. Az ifjú püör. tanult a szakszövegből, ezért bejegyezte, hogy: „szolg. id. alatt esem. nem tört.”. Igaz, az átadókönyv nem égett meg.

Új hír! Egyik kollégánk vőlegény lett. 20 év után elveszi a kedvesét, szeptember közepén. Nászút nemigen lesz, pedig ingyen utazhatna. Fontos számára, hogy másnapra van szervezve a hagyományos magyar-szlovák vámtalálkozó, amit ki nem hagyna.

A szervezők házi feladatot is kijelöltek valamennyiünknek. Az őszre tervezett zakopáni útra tökéletesíteni kell a nyelvtudásunkat, hogy simán ki tudjuk kérni a füstölt térdet, vagyis az údeny kolienkót. Hát addig is tanulunk és gyúrunk.

Attilko

Eger bevétele

A Szombathelyi Nyugdíjas Pénzügyőr Klub tizenegy tagja lelkesen gyülekezett a pályaudvaron. Úti célunk Eger volt, amelyet budapesti átszállással ugyan, de kényelmesen utazva értünk el. A NAV Heves Megyei Adóklubtól vártak már, és készségesen kísérték bennünket a NAV revizori szálláshelyre. Mindjárt az elején szeretnénk megköszönni Csehné Gizike, Sütő Margó és Papp Marika önzetlen segítségét, idegenvezetését.

A tartalmas ebéd elfogyasztása után már az első nap délutánján nyakunkba vettük a várost, és irány a vár. Sikerült is bevennünk, s alaposan szemügyre venni minden zegét-zugát. Záróráig maradtunk, mondhatni velünk zártak, de rendkívül kedvesek, türelmesek voltak velünk

szemben. Ezt követően még séta a belvárosban, ahol a minora templom remeke ejtette ámulatba érdeklődő klubtagjainkat. A vacsorát követően Sudár Gyuri barátunk jóvoltából megtekintettük az 1968-ban készült monumentális filmet, az Egri csillagokat.

Másnap reggel Margó és Mária kísérőink tapintatosan sürgettek bennünket, mert rengeteg látnivaló várt ránk. Város a város alatt programmal kezdődött, majd az érseki palota lenyűgöző termei és az ott található felbecsülhetetlen kincsek csalogatták a látogatót. A Senátor étteremben elfogyasztott jóízű ebéd után a Marcipán Múzeum következett. Kopcsik Lajos mestercukrász mesés gyűjteménye maradandó élményt nyújtott mindannyiunk számára. A minaret kecses tornyát építkezés miatt sajnos csak kívülről csodálhattuk meg. A líceumban található érseki könyvtár pompás terme és gyűjteménye azonban felejthetetlen volt.

A görögkeleti szerb, más néven rác templomhoz vezetett utunk, amelyről azt kell tudnunk, hogy Európában talán még két helyen látható ilyen nagyszerű alkotás. Géczy Attila Salgótarjából érkezett, és a szállásunkon várakozott, de nem jött üres kézzel. Kóstolót hozott, hazai szalonnát, hagymát, ő kalauzolta dottóval utazó csapatunkat a Szépasszony-völgybe, ahol szalonna- és húsütés mellett kitűnő pálinkák és borok kóstolgatása közben múltunk az időt. Külön szívfoltja volt az estének, hogy egy ausztrál család apraját és nagyját, akik magyar vénákkal is rendelkeztek, vendégül láthattuk. Köszönünk Attilkó mindent!

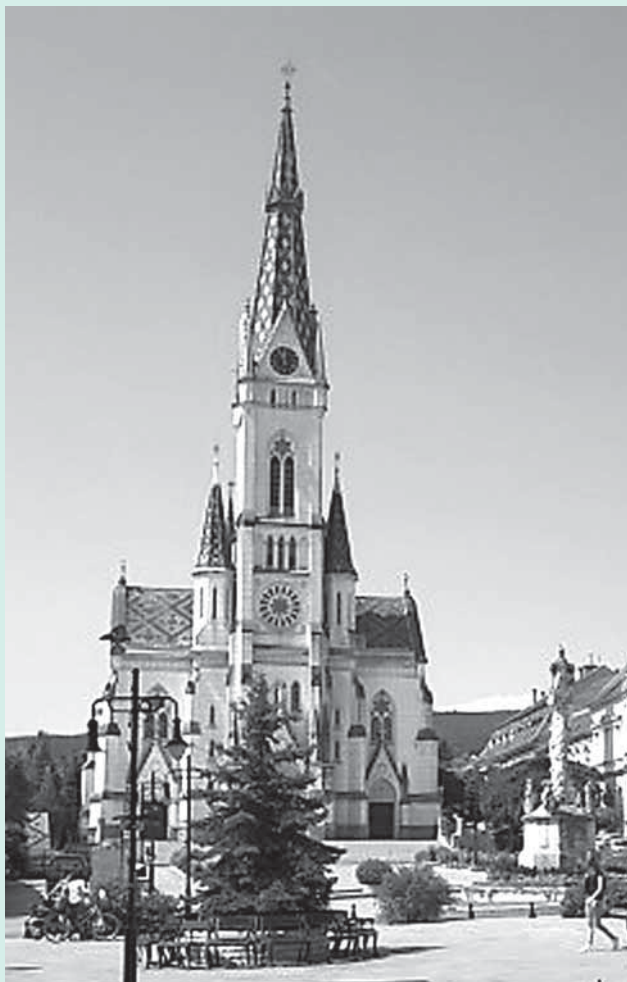
Kirándulásunk harmadik napján a Gárdonyi Géza-emlékházhoz való látogatás szerepelt a programban. Az „Egri Remete” hosszú időn keresztül itt élt és

alkotott. Megtudhattuk, hogy nemcsak kitűnő író, pedagógus, publicista, hanem nagyszerű muzsikos is volt, aki hat nyelven beszélt. Igazi polihisztorként emlegették. Innen séta a bazilikához, amelynek nemcsak hatalmas mérete káprázatos, hanem a belseje is igazi remekmű. Szerencsére látogatásunk idején egy csodálatos orgonakoncertet is hallhattunk.

Délután elköszöntünk Egertől, amely nemcsak a papok, hanem mindannyiunk kedves városa lett. Nagyon szép, élményekkel teli kirándulást hagytunk magunk mögött,

Szomszédolás

Jött az e-mail Fodor Arankától, hogy a Zalaegerszegi Pénzügyőr Klub augusztus 9-én kirándulást szervez Kőszegre, a menetrend szerinti helyi járással érkeznek 11.30-kor, és jó volna a szombathelyi klubbal együtt tölteni a napot.

Sajnos a szombathelyi csapatból csak foghíjasan jelenhettünk meg, mivel többen beteget jelentettek. Sudár Gyuri és jómagam, valamint idegenvezetőként Gróf Gyula képviselte a szombathelyi klubot. Tanulva az esetből, kétnapos programban kell a jövőben gondolkodni, hogy jusson idő mindenre. Ennek ellenére jól sikerült a kirándulás, remélem azegerszegi kollégák jól érezték magukat itt Vas megyében, annál is inkább, mivel sokukkal dolgoztunk itt együtt.

Rózsa Robi

amelynek megszervezéséért köszönet illeti klubvezetőnk, Rózsa Róbert áldozatos munkáját. Köszönet a részt vevő klubtagoknak is, akik mindvégig toleranciával, türelemmel voltak egymás iránt.

Szalay István
klubtag

Pécsi élmények

A KAVFIG nyugdíjasklub májusi programja keretében háromnapos kirándulást szervezett Pécsre, Magyarország egyik legrégebbi, történelmi emlékekben, műemlékekben, kultúrában gazdag városába, mely település 2010-ben Európa Kulturális Fővárosa szerepét töltötte be. Klubtársaim közül természetesen jó néhányan több évvel, évtizeddel ezelőtt – főként osztálykirándulások keretében – már ellátogattunk Baranya megye székhelyére, azonban kíváncsiak voltunk az azóta történt változásokra. Igazi verőfényes napon szálltunk vonatra, és irány Pécs. A pályaudvaron a Baranya Megyei Adóügyi Klub vezetője, Kocsonya Jenő várt minket, aki szállásunkra kísért. Miután csomagjainktól megszabadultunk, ebédelni mentünk, majd vendéglátónkkal ragyogó napsütésben gyalogos városnéző sétára indultunk. A Zsolnay-szobortól indulva ismerkedtünk a város nevezetességeivel, de jócskán maradt megtekintenivaló a következő két napra is. Örömmel állapítottuk meg, hogy a város sokat fejlődött, szépült, gazdagodott utolsó látogatásunk óta. Érdemes ide visszajönni!

Pánczelné Viboch Éva

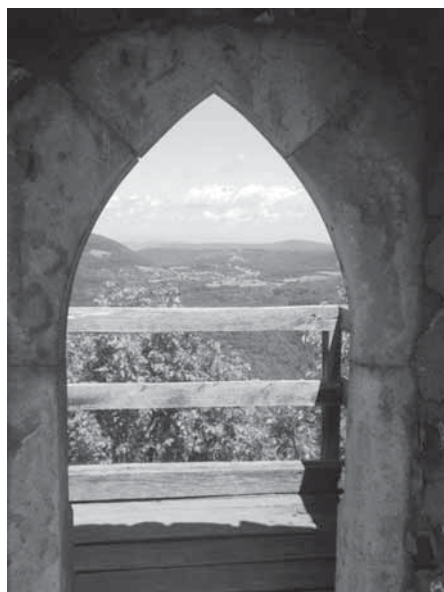
Nyárköszöntő kerti parti

A Székesfehérvári Pénzügyőr Klub tagjai Balatonszéplakon üdvözölték a nyár beköszöntét. Nem először jártunk itt, Molnár Zoliék hangulatos nyaralójában. Mielőtt átadtuk volna magunkat a bográcsozás, poharazás és kötetlen beszélgetés örömeinek, Dobos Károly klubvezető tájékoztatást adott az új központi vezetőség, valamint a helyi vezetőség februári megválasztásáról, elnöki és egyéb elismerésekről. Köszöntötte Simon János ny. fhdgy. urat 90. születésnapja alkalmából, Fekete Miklós ny. őrgy. úrnak pedig megköszönte több évtizedes munkáját a klub vezetőségében. Mindketten tárgyjalomban részesültek.

Beszéltünk azután egy őszi balatonfüred-tihanyi kirándulásról, illetve egy, a komáromi klub által szervezett programban való részvétel lehetőségéről.

Egy pártoló taggal is bővült a csapat, Lipták Gyula dunajvárosi barátunk személyében. Eddig Kadáné Németh Erzsike tagunk párjaként vett részt programjainkon, de úgy érezte, hogy hivatalosan is a csapathoz szeretne tartozni, így felvételt nyert. Természetesen a Balcsit sem hagytuk ki, jót sétáltunk a parton, és gyönyörködtünk a megunhatatlan látványban. Molnár Zoli bográcsgulyása most is verhetetlen volt, és külön köszönet feleségének, Marikának a szervezésért, terítésért és egyáltalán a hely kialakításáért ennyi ember számára. Szóval, ettünk-ittunk és koccintottunk, többek között Szalai Jóska előléptetésére. Magamfajta édesszájúnak elengedhetetlen az ebéd utáni desszert. Dobos Karcsi feleségének, Évának a süteményeit nagy távolságból és ellenszélben is kiszagolom. Most is így volt, meg is vámoltam a tálcát szépen. Elhatároztuk, hogy jövőre ugyanígy köszöntjük majd a nyarat, méghozzá Kingli János tagunknál, a szép fekvésű Magyaralmáson.

Sánta Sándor
vez. tag

Nógrádi utakon

A Dunakanyar Pénzügyőr Klub szervezésében pénzügyőr és adóügyi klubtagok részvételével egy Nógrád megyei, azon belül salgótarjáni, somoskőújfalui és füleki kiránduláson vehettünk részt. Salgótarjában Géczy Attila észak-magyarországi régiófelelős társam várt, aki rögtön elvezetett első

látnivalónk, a Tarján Glass Kft. helyszínére, azaz az egykori Salgótarjáni Öblösüveg Gyárba. Csodálatos volt nézni, ahogyan a tűz a homokból szemet gyönyörködtető, csillogó új anyagot hoz létre, amelyet aztán az egyre fogyó mesteremberek tudásuk legjavával megmunkálnak. A verejtékes munkájuk által kapott késztermékeket a gyár kiállítótermében csodálhattuk meg.

Ezt követően Salgó vára volt a cél, amelyhez egyeseknek elég nehéz út vezetett mind felfelé, mind lefelé, de aki mindent leküzdött, annak odafent a várban csodás körpanoráma tárulhatott a szeme elé. A várromtól visszavezető út végén az autóbuszunknál Géczy Attila és Szabó Józsefné Marika – kirándulásunk szervezője – egy kupica pálinkával várt mindenkit. Ez nagyon finom volt, és a meleg ellenére is jólesett, főleg így ebéd előtt, amelyet ezután Somoskőújfalun, a Somos Fogadóban fogyaszthattunk el. Svédasztalos ebédünk mindenki legnagyobb meglepetésére szolgált. Jólakotán és részemről a megszokott délutáni szunyókálás helyett folytattuk utunkat. A magyar-szlovák határátlépést követően a közelben található füleki várat tekintettük meg. A 13. században épült várról – amely romokban áll – Barna Tamás tartott rövid ismertetőt, amely után azt mindenki egyénileg járhatta be. Hazaindulás előtt városnézésre, sör kóstolására és vásárlásra is jutott egy kis idő. Napi programunk az előre leírtak és elmondottak szerint majdnem percre pontosan zajlott. Nem kellett sietnünk,

nem kellett az embereket noszogatni, meg-megállhattunk pihengetni. Marika gondos háziasszonynak bizonyult – ez volt az első kirándulásszervezése, mióta megválasztották klubvezetőnek –, Tamás, az ifjú apuka pedig jól menedzselte a kirándulást. Mindenki nevében szeretném megköszönni a szervezést!

Csik Bálint

Baranya gyöngyszeme

Az előző jól sikerült kirándulásokon felbuzdulva, most egy baranyai, 400 lelkes kis faluba terveztünk kirándulást a két pécsi klub tagjaival közösen. Már az utazás is élmény volt, mivel egy kis „Piroskával” vonatoztunk Szőkédig. Az állomáson már várt ránk a falu kultúrájáért felelős Pagonyi Gabriella, aki köszöntötte a szép számmal összejöttöket. Ezután elsétáltunk a falu mesterséges tavához, amelyet két patak táplál Pécsudvard és Pogány települések felől. Ezután a falu tájházát tekintettük meg, ahol megismerhettük a régi lakosok életét, beülhettünk a régi iskolapadokba, és egy rövid kis pihenést is beiktathattunk. A következő állomásunk a falu Áta felé vezető útja mellett tavaly létesített Mária-kert volt, amely az észak-déli nemzetközi zarándokút mellékága, és tavaly szentelték fel. Ez része a Pécs–Máriagyűd-zarándokútnak. A falu lakosai itt pihenés közben elmélyülhetnek, miközben a gyerekek a szépen megmunkált fajtékokon játszhatnak.

Rövid ismertető és pihenő után elindultunk a falu kultúrháza felé, ahonnan már igen finom illatok lengedeztek a levegőben. A falu polgármestere, Bunyevác Máttyás és két lelkes társa főzte a tóból kifogott halból a csodálatosan jól sikerült halászlét. A hatalmas fák alatt ebéd előtt beszélgethettünk, borozhattunk, sörözhattunk, amíg a házi gyufametéllel készített halászlét feltálatlák.

A polgármester ismertette velünk a falu lakosainak nemzetiségi összetételét, mely svábokból, bosnyákokból, romákból és magyarokból áll. A négy nemzetiség mindig békében, jól megfér egymással. A falu maga domboldalon fekszik, csodálatos környezetben, és méltán nevezhetjük Baranya egyik kis gyöngyszemének.

A kedves és figyelmes vendéglátást megköszönve délután ugyancsak a „Piroskával” hazavonatoztunk Pécsre. Tartalmas, kellemes kirándulás volt, melyről mindenki elégedetten ment haza, elköszönve a nyári klubszünetre.

Pagonyi Lászlóné Gabi

Klubnap a Nyíri-erdőben

A Kecskeméti Pénzügyőr Klub 2017. június 23-án tartotta fél-évváró összejövetelét a Kecskemét–Hetényegyháza mellett található Nyíri-erdőben, amely közkedvelt pihenő- és kirándulóhely. Az 1200 hektáros erdőben található a Duna–Tisza közének egyik legszebb homokpusztai mogyorós-tölgyes erdeje. Itt áll az aradi vértanúk emlékműve, a Szent Hubertuskápolna és az országos hírű 1848–49-es emlékmúzeum (volt erdészház), amely a néhai Szulyovszky László erdész példamutató kezdeményezésének és kitartó munkájának köszönhetően jött létre. Sétálás és beszélgetés közben fedeztük fel a látnivalókat, míg főzőmesterünk, Fekete Antal az ebéd elkészítésével volt elfoglalva. A szép környezet és a friss levegő megtette hatását, így Tóni barátunk műve gyorsan elfogyott. Visszatekintve az elmúlt fél évre, de már a következő programokat tervezve sajnos megállapítottuk, hogy a klub pénze elfogyott, így csak a szövetség anyagi támogatásával

tudunk további programokat megvalósítani. Ennek ellenére az összejövetel végén jóleső érzéssel és a jövőben bízva búcsúztunk el egymástól.

Csapó Imre
klubvezető

Rekordok nem csak a sportban vannak

Guinness-rekordok könyvébe illő történetet hallottam a napokban Balassa Andrásné (Rajnai Ilona) ny. pénzügyőr őrnagy asszony pestszenterzsébeti lakásán. Még elképzelni is nehéz, hát még megvalósítani, hogy valaki 53 évet szolgáljon a pénzügyőrség állományában. Ebből a Pénzügyőrség Pest Megyei Parancsnokságán töltött más-

fél éven kívül valamennyit az országos parancsnokságon, ahová ennél rövidebb időre is csak a legkiválóbbak kerülnek.

– Hogy sikerült ezt a két emberöltőnyi időt összegyűjteni? – kérdezem a rekordertől.

– Nagyon egyszerűen. Korán kell kezdeni, és későn befejezni.

– Ahogy én tudom, a fiúkat a katonaidő letöltése, a lányokat pedig közvetlenül érettségi után vették fel a pénzügyőrséghez.

– Az én esetemben nem várták meg, hogy leérettségizzek, alig tizenhat és fél éves koromban felvettek.

– Valami protekciót sejtke a háttérben.

– Ilyenről az én esetemben szó sem volt. Ady Endre szavaival élve, sem rokona, sem ismerőse nem voltam senkinek. Egy egészen átlagos munkáscsalád első gyermekeként születtem Pestszenterzsébeten 1941. február 24-én. Anyám az akkori szokásoknak megfelelően háztartásbeli volt, apám villanyszerelő. Ketten vagyunk testvérek. Húgom, a nálam húsz évvel fiatalabb

Gulyásné Rajnai Gabriella pénzügyőr alezredes, a NAV Központi Hivatal Pénzügyőrök Humánigazgatási Főosztály főosztályvezető-helyettese. Egy gyors- és gépirőiskola másodéves, vagyis végzős tanulója voltam, amikor a pénzügyőrség az iskolánál bejelentette igényét két gépirőlányra. Egy másik társammal rám esett a vezetőség választása, és egy rövid vizsga letétele után, 1957. szeptember 9-én a pénzügyőrség tagja lettem.

– Elképzelem, ahogy egy tizenéves fruska billeg a miniszoknyájában a marcona kinézésű egyenruhás férfiak között.

– Elképzelni sok mindent lehet, de a rideg valóság ennél sokkal prózaibb volt. Az első naptól kezdve egyenruhát kellett hordanom. És nem is akármilyet! Akkor még zsávyoly- és posztóanyagból készültek az uniformisok, és nyakig gombolósak voltak. Levegőt is alig lehetett bennük venni.

– Talán még vikszos csizmája is volt?

– Volt bizony! Nem is nézett ki rosszul, mert a lábamra alkalmas méretű készen nem lévén, részemre külön csináltattak.

Kitüntetés-cunami

– A pályája tehát már kivételezéssel kezdődött. Ez a megkülönböztetett bánásmód a továbbiakban is megmaradt?

– A külső szemlélő nézőpontjából lehet így is tekinteni. Ha kivételezésnek vesszük azt, hogy a fél évszázadot felölelő pályám során a testületnél létező valamennyi kitüntetést, elismerést megkaptam. A magam részéről én senkivel sem kivételeztem. A munkatársaimnak is megadtam ugyanazt a tiszteletet, amit az előjáróimnak. A munkában sem tettem különbséget. Válogatás nélkül becsülettel elláttam a rám bízott feladatokat. Furcsán hangzik, de így volt, hogy a kifogástalan munkavégzés bumerángxént visszahatott, mert főnökeim rövid időre sem voltak hajlandók meglenni nélkülüem, és nem engedélyezték a szaktanfolyamokon való részvételemet. Leérettségiznem is csak azért sikerült, mert nem nappali tagozatra jártam.

– A családalapítást nem tiltották meg?

– Nem tiltották, de engedélyt kellett kérnem, amit meg is kaptam, mivel a leendő férjemnél is végeztek környezettanulmányt, és megfelelt az elvárásoknak. 1964-ben férjhez mentem Balassa András autószerelőhöz. Házasságunkból két fiú született, akik most 52, illetve 45 évesek, és szintén autószerelők, mint az apjuk volt, aki sajnos 1984-ben meghalt.

Zágon a világ közepe

– Ilike tehát társ nélkül maradt.

– Egy ideig igen, de néhány év múlva megismerkedtem egy szintén megözvegyült nyugdíjas rendőr őrnaggal, akivel megosztottam a magányomat. Sok szép külföldi utat tettünk meg együtt autóbusszal, gépkocsival, repülőgépen. Szinte minden évben voltunk Erdélyben, mert párom ott született, egy Zágon környéki falucskában.

– Ezt nagy örömmel hallom, mert akkor lehet, hogy ismerik a Mikes Kelemenről, Zágon híres szülöttéről szóló verset:

...felé mutat egy halovány csillag, Zágon

Hol a bércek fején hókorona csillog...

Eddig értem el Lévy József Mikes című költeményének idézésében, amikor meglepetéssel észleltem, hogy a következő strófát már együtt mondom a „zágoni fiúval”. El kell ismer-

Lapterjesztés

Az utóbbi időben egyre több panasz érkezik A Mi Lapunk terjesztésével kapcsolatban. Nem kapják meg a klubok időben, vagy sohasem az újságot. Különösen azok a pénzügyőrklubok szenvednek hátrányt, amelyek nem a megyei központban működnek. A lapterjesztés menete elejétől fogva a következő: a klubok által igényelt példányszám szerint szétosztjuk a nyomdából érkezett lapokat, becsomagoljuk, megcímezzük. A Mátyás utcából átviszik a Széchenyi utcai postázóba, ahol minden igazgatóságnak van saját postafiókjá, így a többi levél mellé kerülnek a csomagok. Jönnek a futárok, s elviszik a megyére a lapot.

A gondok ott kezdődnek, hogy helyben ki vegye át azokat, s értesítse erről a klubvezetőket és/vagy gondoskodjék a továbbításról.

Ha lenne felelős személy, akinek ezt feladatul adnák ki az igazgatóságok, s aki tartaná a kapcsolatot a klubvezetőkkel, megoldódna a probléma. Negyedévenként egy alkalomról van szó. Egyes igazgatóságokon jól működik a módszer, máshol akadozik.

Bár egyre többen az elektronikus változatot olvassák a www.navnyugdijasok.hu honlapon, sokan nem használják még a világhálót, tehát egyelőre szükség van a papírformátumra. Szeretnénk megnyugtatón, közmegelegedésre rendezni ezt a problémát, amelyhez várjuk az ötleteket.

Szerkesztőség

nem, alkalmi versmondó társam jobban ismerte a verset, mint én. Mentségemre szolgál, hogy ő zágoni volt, én pedig kolozsvári. Lehet, hogy a Szép város Kolozsvár kezdetű operettslágerrel fordított lett volna a helyzet.

– *Ilike, unoka tekintetében hogy áll?*

– Sehogya. A fiaim, nagy bánatomra, eddig nem gondoskodtak utánpótlásról, az ősi Balassa név továbbadásáról. Viszont szívesen átengedik nekünk vidám pulikutyájuk mindennapi sétáltatását. Amint látja, szobánk falát gyermekportrék helyett kutyaképek díszítik.

– *Milyennek értékeli a maga mögött hagyott évtizedeket?*

– Pénzügyőri pályafutásom sikeresnek mondható. Mindig rengeteg volt a tennivaló, de változatos, sohasem unatkoztam. A leghosszabb időt, 15 évet (1974–1989) a Pénzügyi Osztályon töltöttem, ahol titkárnóként a szokásos leírói és ügykezelői munka mellett a nagy létszámú osztály tagjainak testülettel kapcsolatos minden ügyes-bajos dolgát én intéztem. 1989-ben kineveztek a VPOP Iktatóiroda vezetőjének, ahol az 1996-ban történt nyugdíjazásomig dolgoztam. Egy hónapig voltam „nyugdíjas” (1997. január), majd 1997. február elsejétől visszamentem dolgozni kinevezett polgári alkalmazottként.

Helyettesítés nonstop

– *Rövid ideig mi együtt is dolgoztunk nyugdíjas szövetségünk vezetőségében.*

– Ez valóban nyúlfarknyi idő volt. Megválasztásom után öt hónap múlva le kellett mondanom titkári megbízatásomról. Gyermekekéldés miatt huzamosabb ideig a munkától távol maradó kolléganőm helyettesítését bízták rám. Ez nem az egyetlen ilyen eset volt. Nyugdíjasként összesen tizenhárom évet dolgoztam, mindig valakit helyettesítettem. Ez az időszak is nagyon élvezetes volt számomra. A nálam sokkal fiatalabbak társasága üdítőleg hatott rám. Újból szem előtt voltam, nem felejtették el a nevem, és talán ez is közrejátszott abban, hogy a 2015. évi nemzetközi vámnapon kineveztek őrnaggyá.

– *Erről az örvendetes hírről most értesülök. Utólag gratulálok a főtiszti ranghoz, és azt kívánom, hogy a jelenlegi láb- és derékfájásra hamarosan csak rossz álmoként emlékezzen, hiszen bármelyik pillanatban hívhatják újabb helyettesítésre, rekordjavításra.*

Kis István

Tegyünk a környezetünkért!

A Vöröskereszt Egri Alapszervezete a megyeszékhelyen június 10-ére közösségi programot hirdetett, melynek célja a közvetlen környezetért való tenni akarás, a természet megóvása. Konkrétan szemétszedésre hívta a város jóérzésű embereit, az érintett városrész lakóit.

Ehhez a munkához csatlakozott a NAV Egri Nyugdíjasok Klubja is, mint a Vöröskereszt tagszervezete. Az aktívabb és nemesnek kevésbé nevezhető, de annál fontosabb munkában részt venni akaró klubtársaimmal együtt kilencen kánikulai

hőségben szedtük össze, gyűjtöttük a szemetet. Saját érdeklődésünkben a munkavédelmi szabályokat is betartva. Természetesen a szervezők akciója mögött nevelési szándék is meghúzódott. Ehhez a gyerekek figyelmét játékos foglalkozás keretében hívta fel a saját maguk és környezetük tisztán tartásának fontosságára, a felnőttek részére pedig térítésmentesen lehetőség nyílt vérnyomás- és vércukorszintmérésre. Talán a következő ilyen napon sokkal többen veszik ki részüket a munkából az utcalakók közül is. Egy biztos, akik ma velünk szedték a szemetet, kicsi gyerekek, felnőtt emberek, lelkiismeretesen, keményen dolgoztak.

Nyugdíjasklubunk csatlakozott egy olyan akcióhoz, mely sokak számára értelmetlennek tűnik. Azt gondolom, ilyen felgással az otthonaink takarítása is értelmetlen, ha azt nem

megfelelő rendszerességgel tesszük. Meggyőződésem, hogy az érintett utcák lakóit is bevonva az ilyen és ehhez hasonló elfoglaltság rendszeressé tételével azokban is felébred az élhetőbb környezet, rend és tisztaság utáni vágy, akik eddig ellenkezőleg gondolkodtak, cselekedtek.

Sokan nem gondolnak arra, hogy amikor a bolygónk megmentéséről beszélünk, néha elég egy kis apróság, mint például: nem dobom el a szemetet, szelektálok, stb. Globális felmelegedés, erősödő hurrikánok és szélviharok, fokozódó monszunok, sűrűbb és veszélyesebb földrengések, földcsuszamlások, vékonyuló ózonréteg, és még folytathatnánk a felsorolást. Sajnos ezekért mind az ember és a mértéktelen fogyasztása, környezetpusztítása a felelős. Pedig elég megfogadni pár jótanácsot, és apróságoknak tűnő dolgokra odafigyelni, hogy tehessünk környezetünk óvása érdekében. Ha tényleg óvni szeretnéd a környezetet, akkor azt kezd el még ma, és vidd is véghez egész életeden át!

Ne csak használd, tegyél a közvetlen környezetedért is!

Papp Mária

NAV Egri Nyugdíjasok Klubja

Humormorzsák

Aranylakodalmát ünnepli a házaspár. Másnap reggel ülnek az ablak előtt, és nézik, ahogy esik az eső.

– Emlékszel, drágám? Ötven évvel ezelőtt is ugyanígy esett!

– Nem, szívem! Ötven évvel ezelőtt sokkal jobban esett!

Két alkoholista elmegy kempingezni. Mondja az egyik:

– Én hoztam magammal egy üveg pálinkát, hogy ha véletlenül megszúrna minket egy rozsdás szög, legyen mivel fertőtleníteni. Te mit hoztál?

– Két rozsdás szöveget.

Egy anyának húsz évig tart, míg férfit farag a fiából, aztán egy másik nő húsz perc alatt hülyét csinál belőle.

Érzelmes élmények

Még soha nem jártam Székelyföldön, s ezzel bizonyára kevesen „dicsekedhetünk”. Örömmel kaptam hát az alkalmon, s csatlakoztunk a pénzügyőr és adóhivatali nyugdíjasok mellé a Horváth Zoltán és felesége, Böbe szervezte utazáshoz. Utólag elmondható, megérte hajnali kettőre állítani a vekkert, hogy Budapestről elérjük a Kelebiáról hatkor induló autóbust.

Vállalhatatlan feladat minden részletre kiterjedően leírni egy ötnapos (1900 km-es) utazás élményét e helyen. A fájdalomosan szép tájat már sok fénykép és filmfelvétel megörökítette, egyre többet tudhatunk az ott élő magyarokról is, de az érzelmeinkre mélyen ható élményeink, benyomásaink hatása alól még most sem tudunk igazán magunkhoz térni. Akik már jártak arrafelé, felidézhetik magukban Arad–Déva–Segesvár–Csíkszereda, Gyimesbükk, Tusnádfürdő–Sepsiszentgyörgy–Kézdivásárhely–Nyergesztető–Gyergyószentmiklós, Békás-szoros–Gyilkos-tó, Bucsin-tető–Parajd–Korond–Farkaslaka–Székelykeresztúr nevezetességeit, templomait, múzeumait, tájait.

Sok szépet láttunk, de elakadt az ember szava, amikor a csángóföldi Gyimesbükkön megálltunk az ezeréves határnál, ahol csodálatosan szép, tiszta magyar nyelven mondják el a közös történelmünk eseményeit s a mai élet körülményeit az ott élő csángó magyarok. Megvallom, bennem a náluk töltött két nap hagyott kitörölhetetlen emléket, nemcsak a felfoghatatlan távolság (750 km-re van Szegedtől), a csodálatos, fenyvesekkel koronázott hegyvonulatok, hanem főként az ottani emberekkel történt találkozások miatt. Tisztelet illeti őket, amiért annyi bánatomban, árulás ellenére is híven ragaszkodnak magyarságukhoz/székelységükhöz. A csángók a székelységből szakadtak ki a madéfalvi veszedelem után.

Mindenekelőtt említendő Deáky András, gyimesbükki szálásadónk, nyugalmazott iskolaigazgató, a magyar nyelv és kultúra elszánt, fáradhatatlan védelmezője, akinek köszönhető az egykori határon álló 30-as őrház és a közeli templom rend-

behozatala, a karantén és a vámhatárállomás megmaradt romjainak megóvása. Most a Rákóczi-vár felépítése van soron, amit mi is támogatunk téglajegyek vásárlásával. Az ő jövőtől láthattunk egy kedves csángó estét Nyisztor Ilona fülemüle trillázásához hasonlítható dalolásával és tánccal-zenével.

Meglátogattuk az egykori tanítónő, Antalné Tankó Mária által összegyűjtött használati eszközöket, viseleteket bemutató tájházat, ahol Antal Mária mutatta meg édesanyja gyűjteményét. Tőle tudom például, hogy náluk nem birka, bárány van, hanem johó. Ebből a szóból alakult ki a „Jaj, de johó vagy!” nem éppen hízogató szólás. Mária néni több könyvet is megjelentetett, köztük A Gyimesek völgyében élő csángó magyarok hitvilága című gyűjtését. Csodálatosan szép, archaikus magyar nyelvet ismerhetünk meg a mesélőktől, mint pl. „Nálunk az, hogy a legén a leánnál hált, ősi szokás vót, és szükségéből alakult ki, nem fajtalanságból. Ezétt az ősi szokásunkétt, a székelység örökké lenezett münkött, és a mai napig is lenez, megszól, azétt mű is vagyunk ulyan tisztességesek, mind ők, met ha náluk nem vót az a szokás, hogy a legén a leánnál háljon, de azétt elég sok bitang gyermek született Csíkba is. A tisztesség és a tisztaság nem attól függ, hogy ki kivel s hol hál.”

Néhány gyönyörű szót megjegyeztem. Egyik a kanyarodik, kunkorodik kifejezés csángó változata: kondorodik. A 30-as őrházban mesélőnkől, Biliboc Tibortól úgy hallottam, hogy a hegyszoros túlsó felén élő, túloldali románokat túlvilági román testvéreként említette, mivel ők így használják ezt a fogalmat. Azt is megtudtam, hogy akár kaszálják, akár forgatják vagy szekérre rakják, a szénát mindig „csinálják”.

Sok mindentről írhatnék még, de aki ott volt, úgyis tudja, miről van szó, akit pedig érdekelne, az menjen, és személyesen tapasztalja meg mindezt. A társasutazásnak egyik előnye, hogy idegenvezetők kíséretében sokkal többet megtudhatunk. Most is remekeltek kísérőink, nagy helyismeretről, történelmi és földrajzi tájékozottságról adtak tanúbizonyságot, sőt, részünk volt a székely humorban is. Érthetően, a medvecickek nem maradhatnak ki a sorból. Mit csináljunk, ha medvével találkozunk? Fussunk? A medve kitűnő futó. Fára másszunk? Hiszen a mackó fent van egy pillanat alatt! Halottnak tettessük magunkat? Pláne tél után, kiéhezve a medve még dögöt is eszik. Egy megoldás marad: olyan ismerőssel menjünk az erdőbe, akinél mi gyorsabban futunk!

A szervezők dicséretére legyen mondva, nem arra fogunk emlékezni, hogy a hosszú utazás után úgy éjjel két óra tájban kerültünk ágyba. Köszönjük, hogy befogadtatok minket is a csapatba!

-gados-

GYÁSZ

Előző lapszámunk megjelenése óta

Cseremin Erzsébet ny. pénzügyőr főhadnagy (74), **dr. Kovácsné Jankura Katalin** ny. pénzügyőr ezredes (71) budapesti, **Szenáki Zoltán** ny. pénzügyőr főhadnagy (79) kecskeméti, **Tóth Gyula** ny. pénzügyőr főhadnagy (96) dunaharaszti, **Bóta András** ny. pénzügyőr törzsszászlós (72), **Halász Bertalan** ny. pénzügyőr százados (71) záhonyi, **Szilágyi János** ny. pénzügyőr százados (86) mátészalkai, **Farkas Imréné (Zsuzsa)** ny. polgári alkalmazott VP (59) győri, **Pósa Attiláné (Katika)** ny. adóügyi tisztviselő (76) debreceni nyugdíjastársunk elhunytáról kaptunk értesítést.

Nyugodjanak békében!

a Mi lapunk

Kiadja a VIVA Média Holding, 1135 Budapest, Szegedi út 37–39. Telefon: 288-7700 • Felelős kiadó: Moldován András ügyvezető igazgató • Felelős szerkesztő: Dr. Kaizinger Tibor, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Nyugdíjasainak Országos Szövetsége elnöke • Szerkesztő: Bogschützné Gados Júlia • Szerkesztőbizottság: Géczy Attila, Horváth Zoltán, Varga Imre, Dr. Bálint László György